

Verward

‘Spreek ik met Ibolya Moór?’ hoorde ze een stem aan de andere kant van de lijn vragen. Zodra ze zijn stem hoorde wist ze wie het was. Het was haar vader die 25 jaar geleden was verdwenen. Als een groen gif kwam haar woede aan de oppervlakte.

‘Je leeft dus nog. Fijn dat je me dat zo snel laat weten. Laten we ons contact wat intensiveren. Wat dacht je van een belletje over een jaar of twintig?’ briepte ze.

‘Niet ophangen,’ zei Lázsló snel.

Ze deed haar ogen dicht en merkte dat haar handen begonnen te beven.

‘Als je naar mij toe kan komen, zal ik alles vertellen wat er speelt. Ik heb je hulp nodig voor het oplossen van het familiegeheim, de vloek waarover ik je in mijn brief heb geschreven. Het is mij niet gelukt deze op te heffen en mijn enige hoop is nu op jou gevestigd.’

Wie dacht hij wel dat hij was dat hij zomaar weer in haar leven kon verschijnen? En dan op een moment dat het hem uitkwam? dacht ze. Ze kreeg de neiging om op het rode icoontje van haar mobiel te drukken en bewoog haar hand al richting de gsm. Net voordat ze met haar vinger de knop raakte, zei haar vader weer iets. Iets in zijn toon maakte dat ze haar vinger weer weghaalde en hem een kans gaf om zijn verhaal af te maken. Achteraf zou ze zeggen dat dit het cruciale moment was waardoor alles in haar leven was veranderd. Grote veranderingen zijn soms terug te voeren op kleine keuzes.

Bijna 25 jaar lang had ze gedacht dat haar vader dood was. Tot zo'n vijf maanden geleden. Toen had ze een korte brief van hem ontvangen. Daarin had hij geschreven dat hij naar Hongarije was gegaan om te proberen de vloek, die op zijn familie rust, op te heffen. In Hongarije was hij door een beroerte getroffen. Deze beroerte had ervoor gezorgd dat hij zich niets meer kon herinneren. Hij had nog meer onzin geschreven, zoals dat deze vloek eerst opgeheven moest worden voordat hij het contact met haar en haar zusje kon herstellen. Deed hij dat eerder dan bracht hij hun leven in gevaar. *Welke mafkees schrijft zo'n brief*, had ze gedacht. Wat wilde haar vader bereiken met deze brief? Was het een smoes om zijn verdwijning goed te praten? Toen ze de brief bijna helemaal gelezen had, had ze de neiging gekregen om deze in duizend stukjes te verscheuren.

Ze moest er iemand over praten. Haar zusje leek haar de enig juiste persoon daarvoor, omdat zij ondanks hun verschillende interesses als enige haar hele verleden deelde.

‘Is het echt geen grap die iemand met je uithaalt? Waarom zou je trouwens gaan?’ vroeg Ana even later toen Ibolya was uitgesproken.

‘Ben jij niet nieuwsgierig hoe hij eruitziet?’ Vanaf het moment dat ze Lázsló aan de lijn had gehad, was ze naast boos ook nieuwsgierig naar hem geworden.

‘Wat moet je nog met hem? Hij heeft ons toch maar mooi laten barsten toen wij hem nodig hadden. En als het werkelijk Lázsló is, dan zoekt hij het nu maar lekker uit. Ik heb hem niet meer nodig.’

Heimelijk had ze gehoopt dat Ana net zo nieuwsgierig naar hun vader was als zij, maar ze beseftte dat ze zelfs op dit punt het niet met elkaar eens waren. Ze verwenste zichzelf dat ze de aandrang om Ana te bellen niet had weerstaan. Eigenlijk wist ze al dat Ana anders over het onderwerp László dacht. Toch had ze de hoop gehad dat Ana verrast en nieuwsgierig naar hem was geworden.

‘Ik wil weten waarom hij nu contact opneemt. Ik wil weten wat er in de tijd tussen zijn brief en nu is veranderd,’ antwoordde ze in alle eerlijkheid.

‘Doe dan wat goed voelt voor je,’ zuchtte Ana.

‘Weet je zeker dat het papa is? Geef me in ieder geval het adres,’ vroeg Ana toen het stil bleef aan de andere kant van de lijn.

‘Dat is maar een half uurtje bij ons vandaan en wij wisten van niets, kreunde Ana toen Ibolya het adres in Utrecht aan haar door had gegeven. ‘Kan je nagaan hoe weinig hij om ons geeft,’ zei Ana met een stem die haar kwaadheid verried.

‘Wanneer ga je?’ vroeg Ana.

‘Nu direct.’

Ibolya pakte de sleutel die bij de brief van haar vader had gezeten. Ze borg de sleutel in een vakje van haar kleine, groene, leren handtas op. Als verdoofd reed ze naar László. Die vloek interesseerde haar niet, want zo iets lag buiten de grens van waarschijnlijkheden waarin zij geloofde. Er moest een logische reden zijn waarom haar vader weg was gelopen. Ze trapte het gaspedaal flink in en reed ver boven de maximaal toegestane snelheid.

Een krappe dertig minuten later stak ze de sleutel, die bij de brief had gezeten, in de voordeur van László's huis. De sleutel paste. Vanuit de woonkamer hoorde ze de zachte, bekende stem van haar vader. *Hoe zou hij erbij liggen?* vroeg ze zichzelf af. Ze had de zwakte in zijn stem gehoord. Zodra ze de deur openduwde, kreeg ze het gevoel dat ze omsloten werd door een sluier van zware energie. Het bekende klamme gevoel dat ze ook kreeg wanneer mensen het niet met elkaar eens waren. Ze hoefde daarvoor niets te doen, ze voelde gewoon iets wat haar de adem benam. Voetje voor voetje liep ze door de smalle hal naar de woonkamer. Toen ze voor de deur van de woonkamer stond, zoog ze alle lucht die ze kon inademen in haar longen en stapte over de drempel. Met haar hand nog op de deurklink bleef ze in de deuropening staan. Ze liet haar blik door de kamer dwalen.

‘László,’ was het enige wat ze uit kon brengen. Haar vader lag aan de andere kant van de woonkamer in een ziekenhuisbed voor een groot raam.

‘Ik ben zo blij dat je gekomen bent Ibolya,’ lispelde haar vader.

‘Wil je hierheen komen?’

Langzaam en met haar armen stijf naast zich, liep ze naar het ziekenhuisbed. Ze nam het gelaat van haar vader in zich op en voelde hoe haar woede langzaam wegzakte. Links achter het bed zag ze een ingeklapte hangoortafel. Verder een verschoten bankstel en een eettafel met stoelen. De inrichting was sober. Bij zijn bed aangekomen zag ze dat haar vader er nog slechter uitzag dan ze in eerste instantie had gedacht.

‘Papa,’ zei ze waarbij ze hem in de ogen keek. Ze zag dat hij zijn lippen bewoog, maar ze verstond niet wat hij

zei. Zijn ogen die vroeger felblauw waren geweest, met een randje van de kleur indigo eromheen, zagen er flets uit. Haar vader zei iets dat ze niet kon verstaan. Ze boog zich voorover.

‘Ik heb je niet verstaan. Wat zei je?’

‘Los het alsjeblieft op. Je ziet wat ervan kan komen,’ zei hij.

Zijn Hongaarse accent was meer dan ooit aanwezig. Ze hield van de puntige uitspraak van de klinkers en de zangerige melodieuze uitspraak van de medeklinkers. Het leek op een dans. Zijn stem wekte een diepe emotie bij haar op en in een opwelling pakte ze zijn hand vast. László kneep er zachtjes in.